

ἐνὶ λόγῳ, περὶ οὗτου ἂν αἰεὶ ὑποθῆ ὡς οὐτος καὶ ὡς οὐκ οὐτος
καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο πάθος πάσχοντος, δεῖ σκοπεῖν τὰ συμβα-
c νοντα πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς ἕνα καστον τῶν ἄλλων, ὅτι ἂν
προέλη, καὶ πρὸς πλείω καὶ πρὸς σύμπαντα ὡσαύτως· καὶ
τᾶλλα αὐτὸ πρὸς αὐτὰ τε καὶ πρὸς ἄλλο ὅτι ἂν προαιρῆ αἰεὶ,
ἐάντε ὡς οὐκ ὑποθῆ ἢ ὑπετίθεσο, ἄντε ὡς μὴ οὐκ, εἰ μέλλεις
5 τελέως γυμνασάμενος κυρίως διόψεσθαι τὸ ἀληθές.

Ἄμῆχανόν γ' ἔφη, λέγεις, ὦ Παρμενίδη, πραγματεῖαν,
καὶ οὐ σφόδρα μαυθάνω. ἀλλά μοι τί οὐ διήλθες αὐτὸς
ὑποθέμενός τι, ἵνα μᾶλλον καταμάθω;

d Πολὺ ἔργον, φάναι, ὦ Σώκρατες, προστάτεις ὡς τηλικῶδε.
Ἄλλα σύ, εἰπέιν τὸν Σωκράτη, Ζήνων, τί οὐ διήλθες
ἡμῶν;

Καὶ τὸν Ζήνωνα ἔφη γελάσαντα φάναι· Αὐτοῦ, ὦ
5 Σώκρατες, δεώμεθα Παρμενίδου· μὴ γὰρ οὐ φαῦλον ἦ ἢ
λέγει. ἦ οὐχ ὄρεσ ὅσον ἔργον προστάτεις; εἰ μὲν οὖν
πλείους ἡμεν, οὐκ ἂν ἀξιον ἦν δεῖσθαι· ἀπρεπῆ γὰρ τὰ
τοιαῦτα πολλῶν ἐναντίον λέγειν ἄλλως τε καὶ τηλικούτῳ·
e ἀγνοοῦσιν γὰρ οἱ πολλοὶ ὅτι ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων
διεξόδου τε καὶ πλάνης ἀδύνατον ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ νοῦν
σχεῖν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ Παρμενίδη, Σωκράτει συνδέομαι, ἵνα
καὶ αὐτὸς διακούσω διὰ χρόνου.

5 Ταῦτα δὴ εἰπόντος τοῦ Ζήνωνος, ἔφη ὁ Ἀντιφῶν φάναι
τὸν Πυθόδωρον, αὐτόν τε δεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου καὶ τὸν
Ἄριστοτέλη καὶ τοὺς ἄλλους, ἐνδείξασθαι ἢ λέγοι καὶ
μὴ ἄλλως ποιεῖν. τὸν οὖν Παρμενίδην· Ἀνάγκη, φάναι,
πειθεσθαι. καίτοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰβυκείου ἵππου πεπο-
137 θέναι, ὃ ἐκείνος ἀθλητῆ ὄντι καὶ πρεσβυτέρῳ, ὑφ' ἄρματι
μέλλουσι ἀγωνιεῖσθαι καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμονται τὸ μέλλον,

b 7 ἂν B: οὐκ T c 3 ἂν T: οὐκ B προαιρῆ αἰεὶ B Proclus:
αἰεὶ προαιρῆ T c 4 ὑπετίθεσο T: ὑποτίθεσθε B c 5 διόψεσθαι T:
διόψεσθε B c 6 γ' T: om. B c 8 τι ἵνα T: τίνα B: τίνα al.
d 5 δεώμεθα T: δεόμεθα B e 3 σχεῖν T: ἔχειν B Proclus e 4 δια-
κούσω B Proclus: ἀκούσω T

jednom riječju, o čemu god se svagda pretpostavi da jest ili da
nije i (da) trpi bilo koju drugu trpnju, treba razmotriti ono što
slijedi spram njega samog i spram svakoga pojedinog od onih c
drugih, koje god izabereš, pa spram više njih i spram svih skupa
na isti način; i ona druga opet (treba razmotriti) i spram sebe i
spram drugoga, koje god svagda izabereš, bilo da pretpostaviš
kao da jest ono koje si pretpostavio, bilo kao da nije¹³³, ako kaniš
potpuno se uvježbavši točno razabrati¹³⁴ ono istinito. 5

O tešku poslu¹³⁵ govoriš, Parmenide, reče, te ne dokučujem
točno. Nego, što mi sâm ne razložiš¹³⁶, pretpostavivši nešto, da
bolje dokučim?

Velik posao mi nalažeš Sokrate, reče, kao (čovjeku) ove dobi. d

Onda ti Zenone, reče Sokrat, što nam (ti) ne razložiš?

A Zenon, kako je rekao¹³⁷, nasmijavši se, reče: Molimo So-
krate samoga Parmenida; jer (bojim se da) ne bi bilo nezatno to 5
što govori¹³⁸. Ili ne vidiš koliku stvar nalažeš? Da nas je više, ne
bi bilo dolično moliti; neprilično je naime takve (stvari) pred mno-
gima govoriti i inače, a poglavito (čovjeku) ove dobi. Jer mnoš- e
tvo ne zna da je bez toga potpunog prolaženja i lutanja kroz sve
nemoguće, namjerivši se na ono istinito, doći do uma¹³⁹. Ja dakle,
Parmenide, skupa sa Sokratom molim, da i sâm nakon duga vre-
mena saslušam.

Kad to Zenon izreče, Antifont reče da je Pitodor kazao da je i 5
on zamolio Parmenida, i Aristotel i oni drugi, da pokaže što go-
vori i da ne čini drukčije. Stoga će Parmenid: nužno je pokoriti
se. Ali čini mi se da me snašlo (isto) što i onoga Ibikova konja, s
kojim se on, kao s pravim i starim trkačem što pred trku kolima iz 137
iskustva dršće pred onim što dolazi, poredeći reče da i sâm nera-